

הצעה לפתרון הבגרות בתנ"ך

שאלון 1261 מועד חורף תשפ"ב 2022

מאת תנוכ"ו – אתר ההכנה לבגרות בתנ"ך

www.tanuchu.co.il

פרק ראשון – בראשית

שאלה 1

סעיף א

(1) ההתחייבות של ה' היא לתת את ארץ כנען לצאצאיו של אברהם: "לזרעך נתתי את הארץ הזאת..." (י"ח).

(2) בפסוק ח' אברהם הטיל ספק בהבטחת ה' ומבקש הוכחה שדברי ה' יתגשמו: "במה אדע כי אירשנה?", ובתגובה לדברי אברהם בפסוק ח', ה' מתחייב בפניו וכורת עמו את ברית בין הבתרים.

סעיף ב

(1) הסיבה לעיכוב במימוש הבטחת ה' לאברהם היא: "כי לא שלם עוון האמורי עד הנה" (ט"ז), כלומר, רק אחרי שהעמים היושבים בארץ כנען יחטאו במידה רבה שתצדיק את סילוקם מהארץ, יוכלו צאצאי אברהם לרשת את הארץ.

(2) הקושי בפסוק ט"ז – הכתוב מתאר את חטאי העמים בכנען בצורה ודאית, כלומר אין להם אפשרות בחירה ואם כן כיצד ניתן להענישם?

סעיף ג

(1) הלקח שעל צאצאי אברהם ללמוד הוא שכפי שה' נתן להם את הארץ כך אם גם הם יחטאו בעתיד הוא יכול לגרש אותם ממנה ולתת אותה לעם אחר, כפי שעשה לעמים שישבו בארץ לפניהם.

(2) הדרישה של ה' מצאצאיו של אברהם היא לשמוע בקול ה' ולהקפיד על עשיית משפט וצדקה: "ושמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט".

שאלה 2

סעיף א

קביעה ראשונה – בין הרועים נדרשת עבודת צוות: "ונאספו שמה כל העדרים וגללו את האבן מעל פי הבאר..." (ג) כלומר על מנת להזיז את האבן שמכסה את הבאר יש צורך לחכות שכל רועי הצאן יגיעו ובכוחות משותפים יוכלו להזיז את האבן.

קביעה שניה – אהבה ממלאת את האדם בכוח: "ויהי כאשר ראה יעקב את רחל...ויגל את האבן מעל פי הבאר וישק את צאן לבן..." (י) כלומר ברגע שיעקב רואה את רחל הוא מתמלא בכוח ומצליח להזיז לבדו את האבן.

קביעה שלישית – אדם אוהב נוהג ברכות וברגשות: "וישק יעקב לרחל וישא את קולו ויבד" (י"א) כלומר יעקב מנשק את רחל ופורץ בבכי.

סעיף ב

(1) הראיות לכך שלבן גרם ליקב להרגיש שהוא הגיע למקום בטוח ומתקבל בו ברצון:

ראיה ראשונה – "ויהי כשמוע לבן את שמע יעקב בן אחותו וירץ לקראתו ויחבק לו וינשק לו..." (י"ג) – לבן רץ לקבל את פני יעקב אחיינו, מחבק ומנשק אותו.

ראיה שניה – "ויאמר לו לבן אך עצמי ובשרי אתה..." (יד) לבן מכנה את יעקב "עצמי ובשרי" ומזמין אותו להתארח בביתו כבן משפחה קרוב ואהוב.

(2) ראיות לכך שלבן מרמה את יעקב:

ראיה ראשונה – "טוב תתי אותה לך מתתי אותה לאיש אחר" (י"ט): לאחר שיעקב מבקש לשאת את רחל לאשה, לבן לא מתחייב בצורה מפורשת, אלא רק אומר שזה "רעיון טוב" שיעקב יתחתן עם רחל, כדי שבהמשך יוכל לרמות אותו.

ראיה שניה – "ויהי בערב ויקח את לאה בתו ויבא אותה אליו..." (כ"ג) בערב החתונה לבן פועל בניגוד לבקשת יעקב ונותן לו את לאה בתו במקום את רחל שבעבורה עבד יעקב במשך 7 שנים.

סעיף ג

(1) בפסוק כ"ה יעקב מביע כעס רב על הרמאות של לבן: "ויאמר אל לבן מה זאת עשית לי... ולמה רימיתני?!", לעומת זאת בפסוק כ"ח יעקב משלים עם המצב ומסכים לעבוד שבע שנים נוספות כדי שיוכל להתחתן גם עם רחל: "ויעש יעקב כן... ויתן לו את רחל בתו לאישה".

(2) לפי דברי המדרש, לאה מזכירה ליעקב שגם הוא עצמו רימה בעבר את יצחק אביו כאשר התחזה לעשיו בכדי לקבל את הברכה (כפי שמתואר בספר בראשית פרק כ"ז). דברים אלו יכולים להסביר את ההבדל בין התגובות של יעקב, בהתחלה הוא כועס, אך לאחר מכן הוא מבין שגם הוא עצמו רימה בעבר ולכן אינו יכול לבוא בטענות ללבן.

שאלה 3

סעיף א

- (1) שני האישים שיוסף פוגש בבית הסוהר הם שר האופים ושר המשקים. הנושא המשותף לשניהם הוא החלום שחלמו, ומטריד את שניהם מאוד מאחר ושניהם אינן מבינים מה המסר של החלום.
- (2) שר המשקים הוחזר לתפקידו הקודם, ואילו שר האופים נתלה, כפי שפטר יוסף את החלום.

סעיף ב

- (1) *שר המשקים מתאר שהוא ממלא את תפקידו באחריות, הוא סוחט את הענבים ומגיש לפרעה את הגביע לשתיה: "ואקח את הענבים ואשחט אותם...". מתיאור זה מבין יוסף ששר המשקים יחזור לתפקידו. *לעומתו, שר האופים מתאר שהוא לא שם לב לכך שהעוף אוכל את המאכלים המיועדים לפרעה מהסל: "ובסל העליון מכל מאכל פרעה... והעוף אוכל אותם מן הסל מעל ראשי...". מתיאור זה יוסף מבין שפרעה לא יסכים להחזיר את שר האופים לתפקידו מכיוון שהוא מזלזל ומתרשל בה, ויוציא אותו להרוג.
- (2) יוסף קבע מתי יתגשמו החלומות לפי המספר שלוש החוזר ומופיע בחלומות השרים. בחלום שר המשקים: "ובגפן שלושה שריגים", ובחלום שר האופים: "שלושה סלי חורי על ראשי". לפיכך קבע יוסף שמועד התגשמות החלומות יהיה "בעוד שלושת ימים".

סעיף ג

- (1) ניתן לראות שבעת משבר מתחדדת הרגישות של בני האדם לסובבים אותם, לפי השינוי בהתנהגותו של יוסף: בפרק ל"ז, יוסף הוא הבן האהוב המועדף על יעקב, והוא לא מביע התחשבות ומספר לאחיו בהתנשאות ובחוסר רגישות על החלומות שבהם הם משתחווים לו. לעומת זאת בפרק מ', יוסף בבית הסוהר, ושם הוא מבחין במצוקה של שני השרים, פונה אליהם ומתעניין בהם ומציע את עזרתו: "וירא אותם והנם זועפים...וישאל... מדוע פניכם רעים היום".
- (2) בפסוק י"ד יוסף מבקש משר המשקים שיסייע לו להשתחרר מבית הסוהר. אבל, כאשר שר המשקים חוזר למעמדו הגבוה ומשתחרר מן הכלא, הוא שוכח את יוסף ולא עוזר לו: "ולא זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו".

פרק שני – שמות

שאלה 4

סעיף א

- (1) שתי מגבלות שהוטלו על העם: להימנע מלגעת בהר, להימנע מקיום יחסי מין.
- (2) מטרת המגבלות היא להכין את העם למעמד מיוחד שבו יתגלה בפניהם ה' באופן ישיר: "כִּי בָּיֹום הַשְּׁלִשִׁי יֵרֵד ה' לְעֵינֵי כָּל הָעָם עַל הַר סִינַי" (י"א).

סעיף ב

(1) ראייה ליחס המיוחד של ה' כלפי העם: "אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים ואשא אתכם על כנפי נשרים ואבא אתכם אלי..." (ד') ה' דאג לעמו והוציא אותם מן העבדות הקשה במצרים והעניש את המצרים.

ראיה לחובות שה' מטיל על העם: "ועתה אם שמוע תשמעו בקולי ושמרתם את בריתי..." (ה') – ה' כורת ברית עם העם ומצווה עליהם לשמור את חוקיו.

(2) לפי פסוק ו ה' מטיל חובות מיוחדות על העם כדי שיהיו במעמד של קדושה מיוחדת ויהוו דוגמא לעמים אחרים.

סעיף ג

(1) הקושי הוא – מדוע כתוב בפסוק "ביום הזה באו מדבר סיני", והרי זה קרה בעבר ולכן היה צריך להיות כתוב בפסוק: "ביום ההוא באו מדבר סיני..."

(2) לפי המדרש, הביטוי "ביום הזה" מדגיש שהחיוב לשמור את חוקי ה' מתחדש בכל יום מחדש, והעם יכול להרגיש שהלימוד לא מתרכז בסיפור היסטורי מן העבר הרחוק אלא שכל מי שלומד הוא שותף בעצמו לאותה חוויה היסטורית.

שאלה 5

סעיף א

(1) מה שגרם למצוקה של העם היתה היעלמותו של משה שעלה להר סיני ולא חזר. בתגובה, העם פונה לאהרן ודורש ממנו לבנות עבורם פסל כתחליף לאלהים.

(2) לאחר עשיית הפסל, המצוקה של העם נפתרה והעם מכריז: "אלה אלוהיך ישראל", ומבצע את פעולות הפולחן לפסל: "ויעלו עולות ויגישו שלמים".

סעיף ב

(1) שתי התשובות לשאלה מי העלה את העם ממצרים: בפסוק א' העם אומר שמשה העלה אותם ממצרים, ובפסוק ד' העם מכריז שעגל הזהב העלה אותם ממצרים.

בספר שמות פרק ו', פסוקים ו-ז' מבקש ה' ממשה להסביר לעם שה' הוא זה שגאל אותם והוציאם ממצרים: "לכן אמר לבני ישראל: אֲנִי ה' וְהוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מִמִּצְרַיִם...". פסוקים אלה מדגישים את חומרת חטאו של העם שכלל לא הבין את המסר, לא הבינו מי הציל אותם וייחסו את האמונה גם למשה וגם לעגל הזהב, אך לא לה'.

(2) הכתוב בספר שמות פרק י"ד ממתן את החומרה של חטא העם, מכיוון שבפרק י"ד מסופר שלמשה עצמו היה חלק משמעותי בהצלת העם. משה מטה את ידו וגורם לקריעת הים, ולאחר הנס הגדול מסופר שהעם מאמין אמנם בה', אך גם במשה: "ויאמינו בה' ובמשה עבדו". מכאן ניתן להבין שבני ישראל ייחסו את הניסים הגדולים שראו לאו דוקא לה' אלא גם למשה וממילא ניתן להבין שכאשר משה התעכב הם חיפשו לעצמם תחליף והעבירו את אמונתם לעגל הזהב, במקום משה.

סעיף ג

(1) הטיעון של משה כלפי ה': פגיעה בעם תביא לכך שהמצרים יחשבו שאין לה' כוח להביא את העם לארץ ולכן הוא הורג אותם, וזה יפגע בכבודו ובמעמדו של ה': "למה יאמרו מצרים לאמור ברעה הוציאם להרוג אותם...".

(2) בספר בראשית פרק כ"ב (ט"ו-י"ח) ה' מבטיח שיברך את צאצאיו של אברהם והם יתרבו וינצחו את אויביהם. לכן בפסוק י"ג משה פונה לה' ומזכיר לו את ההבטחה ואת הברית שכרת עם אברהם: "זכור לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך אשר נשבעת להם...", לפי הבטחה זו ה' אינו יכול לפגוע בבני ישראל גם אם חטאו כלפיו בחטא העגל.

פרק שלישי – נושאי הבחירה

שאלה 6 – שיבת ציון

סעיף א

(1) לפי פסוקים א'-ב' ה' העיר את רוחו של כורש מלך פרס, ובעקבות זאת כורש מפרסם את ההכרזה שבה הוא מאפשר לגולי בבל לחזור לארצם ולבנות בה מחדש את בית המקדש בירושלים.

(2) המאורע המתואר בפסוקים א'-ד' התרחש בשנת 538 לפני הספירה.

סעיף ב'

(1) דוגמאות לכך שהגולים שמרו על זהותם בבבל:

דוגמא ראשונה – "מי בקם מפל עמו? והי אלוהיו עמו ויעל לירושלם אשר ביהודה ויבן את בית ה' אלוהי ישראל... (ג'): מתוך פניה זו ניתן להסיק שגולי בבל שמרו על אמונתם בה' במהלך שנות הגלות.

דוגמא שניה – "ויקומו ראשי האבות ליהודה ויבנימו ויהללו ויהללו ויהללו" (ה'): מתוך קריאה זו ניתן להסיק שהגולים שמרו על הזהות השבטית ועל המנהגים הפולחניים ומעמד ההנהגה של הכהנים גם בשנות הגלות.

(2) דוגמאות לכך שהשבים מבבל המשיכו לשמור על זהותם בארץ:

דוגמא ראשונה – "ויבנו את מזבח אלוהי ישראל... כפתוב בתורת משה איש האלהים... (ב'): שבי ציון ממשיכים לראות בתורת משה את החוק המחייב עבורם ולפעול לפי הכתוב ב"תורת משה".

דוגמא שניה – "ויעשו את חג הסוכות... ולכל מועדי ה' המקדשים... (ד'): שבי ציון ממשיכים לחגוג ולקיים את החגים והמועדים.

סעיף ג

(1) בקרב גולי בבל היו שתי תגובות לקריאתו של כורש. חלק מהם נענו לקריאה וחזרו לירושלים, וחלק העדיפו להישאר במקומם בגלות, וסייעו לשבי ציון בהענקת כסף ורכוש.

(2) רבי יהודה הלוי מותח ביקורת על רוב הגולים ובעיקר על החשובים והעשירים שבהם שברו לא לחזור לארץ אלא העדיפו להישאר בגלות תחת שיעבוד זר כדי שלא יאלצו להיפרש מבתיהם ומעסקיהם.

שאלה 7 – נביא ונבואה

סעיף א

(1) בפסוק ב' מתנבא חנניה בן עזור ואומר: כה אמר ה'... שברתי את עול מלך בבל, לפי נבואה זו, ממלכת בבל עומדת להתרסק, הכיבוש הבבלי על יהודה ייפסק, וירושלים תינצל.

(2) דברי ה' לירמיהו אינם תואמים את נבואת חנניה. לפי דברי ה', ממלכת בבל תתחזק ותמשיך לשלוט בכל האזור וגם ביהודה ובירושלים: " כִּי כֹה אָמַר ה' צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עוֹל בְּרָזָל נִתְּתִי עַל צִנּוֹר כָּל הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה לְעֵבֶד אֶת נְבֻכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל וְעִבְדוּהוּ...".

סעיף ב

(1) בפרק כ"ז (י"ב-י"ד) אומר לצדקיהו מלך יהודה שעליו להיכנע למלך בבל ולא להתנגד לכיבוש הבבלי החזק. זאת לעומת דברי חנניה שבפרק כ"ח טוען שהכיבוש הבבלי ייחלש ומעודד את אנשי יהודה להתנגד לו. למרות הסתירה, ירמיהו מביע תקווה שאכן חנניה צודק, משום שגם הוא היה מעדיף שמלך בבל ייחלש ולא יכבוש את ירושלים, וגם הוא לא מעוניין שירושלים תחרב.

(2) הטיעון של ירמיהו הוא שגם בעבר היו נביאים שה' שלח לעם כדי לגרום להם להפסיק לחטוא ולהזהיר אותם מפני העומד להתרחש, ואם הדברים הרעים לא התרחשו הרי זה מפני שהעם שמע בקול הנביאים.

סעיף ג

(1) אמת המידה לאמיתות נבואת שלום היא לבחון האם נבואת השלום אכן מתקיימת, משום שנבואה טובה תמיד צריכה להתגשם.

(2) דברי ה' בפרק י"ח אינם עולים בקנה אחד עם אמת המידה שמציג ירמיהו בפרק כ"ח, משום שבפרק י"ח נאמר שגם נבואה טובה עלולה שלא להתגשם אם העם יחטא: "וניחמתי על הטובה אשר אמרתי להיטיב אותו..."

שאלה 8 – חוק וחברה

סעיף א

(1) שתי דרישות מן החקלאי המוזכרות בפסוקים הן: הדרישה להשאיר בקצה השדה (הפאה) חלק מן התבואה עבור העניים, והדרישה להשאיר את הענבים שנפלו ("הפרטי") בכרם עבור העניים.

(2) הדרישה לא לנקום ולא לנטור וכן הדרישה "ואהבת לרעך כמוך" תורמות ליצירת חברת מופת בכך שהן מרגילות כל אזרח לחשוב על הזולת ולתרום לחברה מתוך הבנה שכל אחד הוא חלק מן החברה כולה.

סעיף ב

(1) ביחס לתחום העבודה החוק דורש מן המעסיק לשלם לפועל בזמן: "לא תלין פעולת שכיר..." מתוך התפיסה שאדם עלול לרצות להשאיר אצלו את הכסף ולא לשלם לעובד.

בתחום היחס למוגבל החוק מצווה להימנע מניצול של החלשים בחברה: "לפני עיור לא תתן מכשול", מתוך מחשבה שאדם עלול לפגוע באחר דוקא כאשר האדם החלש לא יכול להבין או לראות מי פגע בו.

(2) החזרה על הביטוי "אני ה'..." עשויה לסייע להתמודדות עם נטיות הלב להתנהגות רעה בכך שהיא מהווה מעין איום על האדם שה' ינקום בו אם יפגע באדם אחר.

סעיף ג

(1) לפי פירוש רשב"ם, אסור לאדם לשמור בלב את הכעס והשנאה שיש בלבו על אדם אחר, אלא לפנות אליו ולהוכיח אותו על מעשיו הרעים ולגרום לו להתחרט על מה שעשה.

(2) יוסף ואחיו פעלו בניגוד לכתוב בספר ויקרא פרק י"ט, פסוק י"ז:

*יוסף פעל כנגד אחיו ובמקום לפנות אליהם ישירות ולהוכיח אותם על מעשיהם הרעים הוא מלשין עליהם ליעקב אביהם: "וַיָּבֵא יוֹסֵף אֶת דְּבָרָתָם רָעָה אֶל אֲבִיהֶם" (בראשית ל"ז, ב'). *אחי יוסף לא פונים ליוסף ולא מנסים להתפייס אתו אלא נוטרים לו על מעשיו ונוקמים בו עד כדי כך שאינן מדברים אתו: "וַיִּשְׁנְאוּ אוֹתוֹ וְלֹא יָכְלוּ דַבְּרוֹ לְשָׁלֵם" (בראשית ל"ז, ד').

שאלה 9 – מזמורי תהילים

סעיף א

דוגמאות להימצאותו של המשורר במצוקה רגשית:

*דוגמא ראשונה – "ממעמקים קראתיך ה'": המשורר נמצא "במעמקים", הוא חש שהוא שקוע בתוך צרות, מצוקה וייסורים. *דוגמא שניה – "ה' שמעה בקולי, תהיינה אזניך קשובות לקול תחנוני": המשורר סובל, פונה לה' ומתחנן שישמע את קולו ואת בקשותיו.

סעיף ב

(1) בפסוק ו' המשורר מדמה את עצמו לשומר לילה המצפה להופעת הבוקר. הדימוי מבטא את הסבל של השומר במהלך המשמרת הארוכה, אך מצד שני הדימוי מבטא גם את הוודאות שהרי בסוף כל לילה השמש זורחת, המשמרת מסתיימת וכך גם מצוקת המשורר תיפסק.

(2) ראייה לכך שהמשורר כבר אינו במצוקה – בפסוקים ז'-ח' המשורר מתאר את כוחו של ה' שהציל אותו מן המצוקה שהיה שרוי בה: "כִּי עִם ה' הַחֲסֵד וְהַרְבֵּה עֲמֹ פְדוּת...". הפסוקים מתארים את הביטחון של המשורר ואת התודה שלו על ההצלה.

סעיף ג

(1) בפסוקים ג'-ד' מתאר המשורר את ה' כאל שסולח על חטאים ועוונות: "כי עמך הסליחה...".

(2) בפסוקים ז'-ח' מתאר המשורר את ה' כמי שמתייחס לעמו בחסד וברחמים וסולח לעם על חטאיו: "והוא יפדה את ישראל מכל עוונותיו".

שאלה 10 – הרהורים על החיים

סעיף א

אליפז טוען שיש הבדל בין ההתנהגות של איוב בעבר לבין התנהגותו בהווה. בעבר, איוב עצמו היה מעודד אחרים ומחזק את ידי האנשים שסבלו מצרות וייסורים: "וידים רפות תחזק" – איוב מחזק את הסובלים והמיואשים. אבל כעת בהווה, כשהוא עצמו סובל, איוב שכח את מה שטען בעבר והוא לא מסוגל לחזק את עצמו ושוקע בייאוש וחולשה: "כי עתה תבוא אליך ותלא" – כשהצרות הגיעו לאיוב עצמו, הוא נלאה ועייף ואינו מסוגל להתמודד עם הסבל.

סעיף ב

*הביקורת על איוב – לפי טענה זו בפסוקים אלה אליפז מותח ביקורת על כך שאיוב אינו מסוגל להתמודד עם צרותיו ופועל בניגוד לדרך שבה הטיף לאחרים לפעול בעבר. *נימת העידוד לאיוב – לפי טענה זו, בפסוקים אלה אליפז מזכיר לאיוב שה' פועל בצדק, ולכן איוב צריך להמשיך להאמין ולסמוך על ה' שיפעל כלפיו בצדק ושצרותיו ייפסקו.

סעיף ג

(1) בפסוקים ו'-ט' אליפז מציע לאיוב לדבוק ברעיון שלפיו יש בעולם צדק אלוהי, והועלם מתנהל לפי אמות מידה של משפט צדק: "זכר נא מי הוא נקי אבד", כלומר, אליפז טוען שאנשים "נקיים" כלומר אנשים צדיקים אינם נענשים ואינם סובלים. רעיון זה יכול לסייע לאיוב להתגבר על מכאוביו ולהאמין שה' יסייע לו בגלל צדיקותו ומעשיו הטובים.

(2) אליפז מסתמך על אמונותיו האישיות ועל ניסיון החיים ודברים שראה בעבר: "כאשר ראיתי חורשי אוון, וזורעי עמל יקצרוהו".

פרק רביעי – קטע להבנה ולניתוח

שאלה 11

סעיף א

הנס שנעשה בעת כיבוש יריחו, שהיתה עיר חזקה ומבוצרת: "ויריחו סוגרת ומסוגרת... אין יוצא ואין בא...". ולאחר שבני ישראל עורכים שבע הקפות סביב העיר, חומות העיר נפלו והם יכלו להיכנס ולכבוש את העיר בקלות: "ויוסובו את העיר כמשפט הזה שבע פעמים...ותיפול החומה תחתיה ויעל העם העירה...".

סעיף ב

שתי החריגות הן: לא לפגוע ברחב ובמשפחתה: "רַק רָחַב הַזֹּנָה תִּחְיֶה הִיא וְכָל אֲשֶׁר אִתָּה בְּבֵית...". ולא לקחת שלל מן הרכוש של תושבי העיר: "וְרַק אֶתֶם שְׁמְרוּ מִן הַחֶרֶם פֶּן תִּחְרְמוּ וְלִקְחֶתֶם מִן הַחֶרֶם...".

[תנוכ"ו – הקורס שיכין אתכם הכי טוב לבגרות בתנ"ך!](http://www.tanuchu.co.il)

סעיף ג

הסיבה ליחס המיוחד כלפי רחב ומשפחתה היא שרחב סייעה למרגלים ששלח יהושע לעיר והם נשבעו לה שבזמן שיכבשו את העיר היא ומשפחתה לא ייפגעו: "והוציאו משם את האשה ואת-כל-אשר לה כאשר נשבעתם לה... כי החביאה את המלאכים אשר שלח יהושע לרגל את יריחו".

סעיף ד

(1) ראיה לכך שחורבן יריחו היה חורבן מוחלט – "ויחרמו את כל אשר בעיר... והעיר שרפו באש וכל אשר בה..." לפי פסוקים אלה בני ישראל הורסים את העיר כולה והורגים את תושביה.

(2) ראיה לכך שהעיר יריחו נחרבה לדורות רבים: "וישבע יהושע בעת ההיא לאמר ארור האיש לפני ה' אשר יקום ובנה את העיר הזאת את יריחו..." (כ"ו) – לפי פסוק זה יהושע משביע את העם שלא יבנו מחדש את העיר.

* * התשובות נכתבו בקצרה ובתמצות * *

* * ייתכנו תשובות נוספות לשאלות * *

ב ה צ ל ה ה !

הצעת פיתרון הבגרות מאת תנוכ"ו – אתר ההכנה לבגרות בתנ"ך

להרשמה לקורס הדיגיטלי המלא לבגרות בתנ"ך לחצו [כאן](#)